

at Arbejdsgiverne indenfor Bagerfaget anmeldte, naar der var antaget og afskediget Arbejdere. Jeg har intet som helst dermed at gøre, jeg har haft min egen Kontrol, og jeg beder den højtærede Indenrigsminister spørge min Arbejdsgiverforenings første Tillidsmand; det er jo Formanden for det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Pitzner. Der har ingen Sinde været klaget over, at Arbejdsgiverne i Bagerifaget ikke har faaet den Arbejdskraft, de har ønsket, og der har ingen Sinde været klaget over, at vor Arbejdsløshedskasse er blevet benyttet i Lønpolitikken.

Den højtærede Minister sagde, at det var kun en Paastand, jeg har fremsat, at Kassernes Selvstændighed blev angrebet ved dette Lovforslag. Jeg har allerede, første Gang, jeg havde Ordet, nævnt, at der var Arbejdsanvisningen, og der var Bestemmelsen i § 32, hvorefter det er en Betingelse for, at en Arbejder, der har forsikret sig selv, kan faa Understøttelse, at der ikke tilbydes ham Nødhjælpsarbejde. Det er efter min Mening paa dette Omraade, Kassernes Selvstændighed angribes.

Angaaende Kortsystemet vil jeg sige, at vi dog vist er lidt for langt fremme i Tiden til, at nogen vil være med til at udstyre Arbejderne med Skudsmaalbøger og sorte Lister, for at Arbejdsgiverne ved et hemmeligt System kunde udskyde der ene eller den anden Arbejder, der havde povet at pukke paa sin Ret. Jeg gaar derfor ud fra, at Kortsystemet, der er en Opfindelse af Arbejdsgiverforer ingen, som er gaaet over i Lovforslaget eller i hvert Fald i Bilagene til det, kommer vi let udover. Det vil sikkert ingen fastholde.

Kontrolbestemmelserne i § 6 foranlediger mig til at spørge den højtærede Indenrigsminister, om det herefter ikke mere skal betragtes som fyldestgørende Grund til Opnaaelse af Arbejdsløshedsunderstøttelse, at en Arbejder paa lovlig Vis siger sin Plads op og tager Afsked fra sit Arbejde. Jeg brugte Udtrykket „paa ordinær Vis forlader sin Plads“, og Ministeren spurgte saa, om der var skabt en Praksis med Hensyn til dette. Ja, der er skabt den Praksis, at en Arbejder skal sige sin Plads op paa lovlig Vis, han har ikke Tilladelse til at rende fra Arbejdsstedet i Utide og sætte Arbejdsgiveren i Forlegenhed. Gør han det, nægtes der ham Understøttelse. Det er det, jeg har ment med Udtrykket. Og jeg har spurgt: Kan en Arbejder paa lovlig Vis opsigte sin Plads uder at miste Retten til Understøttelse? Saa vidt jeg forstod, er den højtærede Ministers Mening, at det

har han Lov til. Vi ved, at der skal sættes en Undersøgelse i Gang, det skal der til hver Gang; men hidtil har det været saaledes, at naar en Arbejder paa anstændig Maade har forladt sit Arbejde, har han faaet Understøttelse, og det skal vi naturligvis ogsaa bibeholde.

Med Hensyn til Kommunernes Tilskud vil jeg sige, at den højtærede Minister sammenstillede Tallene paa en saadan Maade, at man fik det Indtryk, at der slet ingen Forandring skete i dette Forhold. Det er rigtigt — det gaar jeg ud fra —, at Kasserne i det hele taget faar det samme Tilskud, selv om det kommunale Tilskud forandres fra $\frac{1}{3}$ af Kontingentet til $\frac{1}{5}$ af den udbetalte Understøttelse; men med Hensyn til Fordelingen af Byrden paa Landet og Byerne viser dette intet. Jeg fastholder, at Ordningen vil betyde forøgede Byrder for Bykommunerne. Det kan man naturligvis ikke vide noget om, heller ikke i Indenrigsministeriet; men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at naar man tager Kassernes Medlemstal for 1920, og ser, hvorledes Fordelingen ud over Landet fandt Sted, viser det sig, at København havde 120 000 Medlemmer, Provinsbyerne 106 000 og Landet 80 000. Kommunernes Tilskud er da blevet fordelt omtrent saaledes: 40 pCt. til København, 33 pCt. til Provinsbyerne og 27 pCt. til Landet, det vil sige 73 pCt. til København og Byerne og 27 pCt. til Landkommunerne. Men gaar vi nu ud fra dem, der blev understøttet i Kommunerne i Henhold til den ekstraordinære Lov af 22. December 1920, viser det sig, at der af understøttede var tilsammen 47 700. Deraf var 7 136 paa Landet. Det vil sige, at Byerne, hvis vi lægger dette Tal til Grund med et Tilskud af $\frac{1}{5}$ af de udbetalte Understøttelser, kommer til at svare 85 pCt. og Landkommunerne 15 pCt. Det er ganske givet, at der herved sker en Forskydning i dette Forhold til Ugunst for Byerne. Derfor fastholder jeg: Lad os lægge hele Bidraget til Arbejdsløshedskasserne over paa Staten. Det er det eneste rationelle, saa sikkert som vi hævder, at det er et Samfundsonde, vi skal bekæmpe.

Saa vil jeg gerne sige et Par Ord med Hensyn til § 20, 1ste Stykke, Punkt 8. Den højtærede Minister sagde, at jeg havde siddet begravet saa dybt i min Videnskab om Arbejdsløshedskasserne, at jeg ganske havde overset, at der var to Faktorer, Arbejdsgiverne og Arbejderne, som lavede Overenskomstforholdene. Det, den højtærede Minister her siger, angaar jo ikke det, jeg kritiserer. Jeg tager Forholdene for mit